

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Pavla Farkaša, JUDr. Jozefa Kanderu, JUDr. Petra Paludu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obvinenému **MUDr. A. O.**, pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, vedenej na Špeciálnom súde v Pezinku pod sp. zn. BB-4 Tš 1/2005 o dovolaní obvineného MUDr. A. O. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. apríla 2008, sp. zn. 2 Toš 41/2006 rozhodol na neverejnom zasadnutí konanom 10. augusta 2009 v Bratislave

t a k t o:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného MUDr. A. O. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e:

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko B. B. z 2. júna 2006, sp. zn. BB - 4 Tš 1/2005 bol obžalovaný MUDr. A. O. uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.) na tom skutkovom základe, že

v dňoch X. a X. na Notárskom úrade vo V. K. pred notárom JUDr. F. O. v úmysle získať vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré sa nachádzajú v katastrálnom území K., zapísaných na LV č. X. (v súčasnosti po prečíslovaní na LV č. X.), spolu v podiele X. a na LV č. X. (v súčasnosti po prečíslovaní na LV č. X.) vcelosti, uskutočnil v zmysle § 63 zákona č. 323/1992 Zb. o Notárskom poriadku vyhlásenie o nadobudnutí vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním, predstierajúc oprávnenú držbu predmetných nehnuteľností od údajného nadobudnutia v roku 1951 na základe darovacej zmluvy od svojich starých rodičov G. O. a M. O., rod. M., ktorí mali predmetné nehnuteľnosti nadobudnúť v roku 1919 kúpou od pôvodných vlastníkov a následne získať vlastníctvo

vydržaním, čo sa nezakladalo na pravde, tieto nepravdivé vyhlásenia urobil MUDr. A. O. pred notárom JUDr. F. O. a tak boli tieto vyhlásenia osvedčené notárskymi zápisnicami č. N., N. a N., na základe ktorých bol zapísaný do katastra nehnuteľností, vedenom na vtedajšom Okresnom úrade v S. ako vlastník týchto nehnuteľností, vo vyššie uvedenom podiele, pričom hodnota ním takto nadobudnutého podielu predstavovala sumu 75 020 285 Sk, o ktorú poškodil Slovenskú republiku, zastúpenú podnikom L., š. p., B. B., a ďalších podielových spoluvlastníkov takto prevedených nehnuteľností.

Špeciálny súd za to uložil obvinenému MUDr. A. O. podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého bol obvinený podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradený do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 01. januára 2006 boli poškodené strany Slovenská republika, zastúpená štátnym podnikom L. S. R., N. S. č. X., B. B. a M. D., E. V., H. H., J. L., H. S., J. V., A. D., H. S., právni nástupcovia po E. O., J. G., M. G., J. G., H. S., M. M., A. F., Mgr. J. D., M. D., J. V., A. V., J. P., J. Š., J. D., Š. L. a T. Š. odkázaní s nárokom na náhradu škody na konanie o veciach občianskoprávných.

Odvolanie, ktoré proti uvedenému rozsudku podal obvinený MUDr. A. O., bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. apríla 2008, sp. zn. 2 Toš 41/2006 podľa § 256 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený MUDr. A. O. prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, ktoré opieral o dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. e) a písm. i) Tr. por.

Obvinený uvádzal, že vo veci konal a rozhodol na odvolacom súde senát, resp. členovia senátu, ktorí mali byť z vykonávania úkonov daného trestného konania vylúčení. Argumentoval tým, že pokiaľ v roku 1996, kedy odvolanie došlo na Najvyšší súd Slovenskej republiky bolo na tomto súde v trestnom kolégiu deväť senátov, vec mala byť pridelená náhodným výberom spomedzi všetkých týchto senátov a nie len spomedzi troch senátov, ktoré boli bez opory v zákone určené výlučne

len na rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam Špeciálneho súdu, čím bolo podľa neho porušené jeho právo na zákonného sudcu.

Ďalej namietal, že predseda odvolacieho senátu JUDr. Juraj Majchrák mal byť vylúčený z prejednávania tejto trestnej veci aj preto, že v minulosti v rámci správneho súdnictva rozhodoval vo veci vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 7 SŽ 158/2002, v ktorej bol on ako žalobca účastníkom konania. Poukázal v tej súvislosti na prípad, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky z tých istých dôvodov vylúčil z konania a rozhodovania tohto súdu svojho sudcu, ktorý v minulosti ako sudca Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prejednával ním spomínanú právnu vec, sp. zn. 7 SŽ 158/2002. Má preto dôvodné pochybnosti o nezaujatosti predsedu odvolacieho senátu, ktorý rozhodoval v predmetnej trestnej veci.

Namietal tiež, že počas nahliadnutia do súdneho spisu na Najvyššom súde Slovenskej republiky v januári 2006 v predmetnej veci, sp. zn. 2 Toš 41/2006 mu vedúca trestnej kancelárie odmietla vydať potvrdenie o prevzatí a pridelení veci senátu 4 Toš za účelom zistenia, či predmetná vec bola pridelená tomuto senátu náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov.

Obvinený namietal, že má pochybnosti o nezaujatosti a nestrannosti sudcov rozhodujúcich o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam Špeciálneho súdu aj preto, lebo sa museli podrobiť previerke Národného bezpečnostného úradu a tým de facto sa stávali závislými od jeho rozhodnutia, či sú alebo nie sú spôsobilí konať a rozhodovať vo veciach určitého druhu a tým sú v konečnom dôsledku mimoriadne ľahko ovplyvniteľní, aj keď nepriamo, výkonnou mocou, najmä s prihliadnutím na fakt časovej obmedzenosti platnosti osvedčenia pre utajované skutočnosti stupňa utajenia „Prísne tajné“.

Ako ďalší dôvod dovolania obvinený uvádzal nesprávne právne posúdenie zisteného skutku. Uviedol, že neboli bez pochybnosti preukázané všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu. Mal na mysli ako objektívnu stránku, tak aj subjektívnu stránku. V prvom rade namietal, že nedošlo k žiadnemu obohateniu ako predpokladá ustanovenie § 250 Tr. zák. Poukázal na to, že je síce pravdou, že na jednej strane podľa listov vlastníctva vystupoval v pozícii vlastníka sporných nehnuteľností, na druhej strane v časti B listu vlastníctva by malo byť vyznačené v poznámke

postavenie oprávneného držiteľa podľa ustanovenia § 2 ods. 3 zák. č. 293/1992 Zb. a na výpise listu vlastníctva by mal byť vyznačený kód právneho vzťahu 1, t. j. oprávnená držba. On však nemôže niesť zodpovednosť za to, že pochybenia urobili štátne orgány. Je však toho názoru, že napriek týmto chybám sa dostal iba do postavenia oprávneného držiteľa, t. j. nenadobudol vlastnícke právo k sporným pozemkom, a teda nedošlo z jeho strany k obohateniu. Vlastnícke právo by nadobudol až po uplynutí desiatich rokov formou vydržania, za predpokladu, že by svoje vlastnícke právo k nim neuplatnil iný subjekt, k čomu reálne došlo. Podotkol, že trestný čin podvodu je dokonaný až obohatením páchatel'a, čomu v jeho prípade nedošlo.

Ako ďalší dôvod nenaplnenia objektívnej stránky žalovaného trestného činu uvádzal, že nebolo preukázané, že by svojim konaním uviedol kohokoľvek do omylu, čo sa týka vlastníctva k sporným pozemkom.

Argumentoval tým, že ak bol v čase spáchania skutku presvedčený o jeho vecnom práve k dotknutým nehnuteľnostiam, nemohol v žiadnom prípade predstierať okolnosti, ktoré by neboli v súlade so skutočným stavom veci, resp. nemohol mať taký úmysel. Chýba preto, podľa neho, aj subjektívna stránka trestného činu podvodu. Uviedol, že v čase spáchania skutku sa cítil a aj v súčasnosti sa cíti vlastníkom sporných pozemkov, o čom prebieha aj občianskoprávny spor o určenie vlastníckeho práva k dotknutým pozemkom, preto nemohol mať akýkoľvek úmysel uviesť kohokoľvek v tejto súvislosti do omylu, resp. spôsobiť komukoľvek škodu. Poukazoval pritom na dôkazy vo veci vykonané, ktoré to majú preukazovať, najmä svedecké výpovede týkajúce sa prejavu vôle jeho starých rodičov a existenciou listín preukazujúcich vlastnícke právo ich rodiny k dotknutým pozemkom.

Okrem toho ponechal na zváženie dovolacieho súdu, či vzhľadom na výšku údajne ním spôsobenej škody a výšku minimálnej mesačnej mzdy zamestnanca v národnom hospodárstve bola daná právomoc Špeciálneho súdu predmetnú trestnú vec prejednávať.

Ponechal na zváženie dovolaciemu súdu i otázky, či prostriedkami trestného práva mali byť riešené otázky, ktoré sú typické pre civilno-právne vzťahy, keď sa v konečnom dôsledku trestnoprávna

represia a mocenské postavenie štátu zneužíva proti fyzickej osobe v rozpore s článkom 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Preto obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona z dôvodov uvedených v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. e) a písm. i) Tr. por. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie, ako aj rozsudok Špeciálneho súdu v Pezinku z 2. júna 2006, sp. zn. BB-4 Tš 1/2005, zrušil. Navrhoval tiež odloženie výkonu napadnutého rozhodnutia až do rozhodnutia o dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň zistil, že podané dovolania musí odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. poriadku).

Podľa § 371 ods. 1 písm. a) Tr. por. dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. možno podať dovolanie ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 371 písm. i) Tr. por. dovolanie je možné podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, sa zaoberal aj tým, či je splnená podmienka § 371 ods. 3 Tr. por. pre podanie dovolania, keďže podľa § 371 ods. 3 Tr. por. dôvody dovolania podľa

odseku 1 písm. a) až písm. g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom a zisťuje, že námietky, ktoré by mali podľa obvineného opodstatňovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a) a písm. e) Tr. por., vznášal už v odvolacom konaní.

Trestný poriadok pripúšťa ako dovolací dôvod pod písmenom a) ods. 1 § 371 Tr. por. len ten, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd.

Podľa § 15a Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov, ktoré nadobudlo účinnosť od 1. septembra 2004, upravujúce právomoc Špeciálneho súdu, bola v zmysle ods. 2 písm. d) tohto ustanovenia, v nadväznosti na § 1 písm. b) vládneho nariadenia č. 525/2004 Z. z. z 22. septembra 2004, ktorým sa ustanovovala výška minimálnej mzdy na čas spadajúci do obdobia, kedy obžaloba došla na Špeciálny súd (1. júla 2005), daná právomoc tohto súdu na prerokovanie predmetnej veci vzhľadom na výšku škody obsiahnutú v skutkovej vete obžaloby.

V predmetnom prípade rozhodoval Špeciálny súd zriadený na základe vtedy platného zákona o Špeciálnom súde a aj na odvolacom súde rozhodoval príslušný odvolací senát zriadený v súlade s príslušnými ustanoveniami vtedy platného zákona o Špeciálnom súde a zákona o sudcoch č. 385/2000 Z. z., konkrétne jeho § 11 ods. 3 v tom čase platného a účinného, podľa ktorého na Špeciálny súd bolo možné prideliť len sudcu, ktorý dovŕšil vek 35 rokov a podľa vyjadrenia Národného bezpečnostného úradu podľa osobitného zákona bol oprávnený oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami stupňa utajenia „Prísne tajné“. Tieto podmienky platili rovnako na sudcu dočasne prideleného alebo sudcu preloženého na Špeciálny súd, ako aj na sudcu, ktorý rozhodoval o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiu Špeciálneho súdu.

Rozvrh práce najvyššieho súdu, ako právny akt nižšej právnej sily, preto nesmel byť v rozpore s týmto zákonným ustanovením. Či samotný zákon o zriadení Špeciálneho súdu, resp. niektoré jeho ustanovenia alebo nadväzné ustanovenia zákona o sudcoch a prísediacich alebo ďalšie na to nadväzujúce ustanovenia zákona o súdoch č. 757/2004 Z. z., či Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z. z., sú v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, nebolo v kompetencii prvostupňového súdu ani Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu, ale ani ako dovolacieho súdu,

rozhodovať, lebo také rozhodnutie prislúchalo Ústavnému súdu Slovenskej republiky len na základe dodržania postupov o konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

Napokon aj z Nálezu Ústavného súdu Pl. Ús 17/08 je zrejmé, že právoplatné, ale nevykonané rozsudky Špeciálneho súdu vydané v trestnom konaní do dňa straty účinnosti zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu nie sú dotknuté dôvodom na obnovu konania podľa ustanovení Trestného poriadku v zmysle § 41b zák. č. 38/1993 Z. z.

Keďže na základe platného a účinného zákona v čase, keď odvolanie obvineného bolo doručené na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (vec došla 17. októbra 2006) podmienky pre rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam Špeciálneho súdu spĺňali len sudcovia zaradení v senátoch 1 Toš až 3 Toš, preto ani ustanovenie § 51 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch nemohlo byť porušené, keď predmetná vec bola náhodným výberom podľa rozvrhu práce pomocou technických a programových prostriedkov pridelená jednému z týchto troch senátov a nie aj spomedzi ostatných, ktoré však neboli zložené výlučne z iných sudcov, ale ich členmi boli i sudcovia zaradení v senátoch 1 Toš až 3 Toš. Pokiaľ obvinený uvádza pre toto obdobie deväť senátov trestného kolégia, uvádza medzi nimi i tie, ktoré rozhodovali o mimoriadnych opravných prostriedkoch a neprichádzali do úvahy pre pridelenie veci náhodným výberom o podanom odvolaní.

Námietka obvineného, že vedúca trestnej kancelárie mu nevydala potvrdenie, že vec, sp. zn. 2 Toš 41/2006 bola pridelená senátu 4 Toš, nemôže byť relevantná z pohľadu zákonného pridelenia veci, keď malo ísť len o následný administratívny akt. Navyše treba poznamenať, že zo spisu nevyplývajú žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by vec mala byť pridelená nejakému inému senátu. Senát 4 Toš ani nebol zriadený a pokiaľ ide o dátum nahliadania do spisu obhajcom obvineného, zrejme omylom bol uvedený v dovolaní rok 2006, lebo v spisovom materiáli je záznam, že sa tak stalo 9. januára 2007.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a) Tr. por. preto nie je daný.

Pokiaľ obvinený opiera dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. o námietku zaujatosti predsedu senátu odvolacieho súdu JUDr. Juraja Majchráka o skutočnosť, že rozhodoval v správnom

konaní o jeho žalobe proti rozhodnutiu administratívneho orgánu, je táto námietka neopodstatnená. Zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku, predovšetkým jeho § 31, nevyplýva, že by z vykonávania úkonov trestného konania bol vylúčený sudca, ktorý v minulosti rozhodoval v inej veci, tobôž nie trestnej, toho istého obvineného. Takýto výklad, aký predostrel obvinený, by viedol k nežiaducemu záveru, nad rámec zákonných ustanovení o vylúčení orgánov činných v trestnom konaní. V podstate by nedovoľoval sudcovi rozhodovať v ďalšej trestnej veci toho istého obvineného, ak už raz rozhodol aj v inej trestnej veci toho istého obvineného, pokiaľ by mal byť vylúčený už aj preto, že v inom kolégiu o úplne odlišnej veci iného charakteru, nesúvisiacej s predmetnou trestnou vecou, čo je v rozpore so zmyslom zákona v príslušných ustanoveniach týkajúcich sa vylúčenia sudcov. Argumentácia obvineného príkladom vylúčenia sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky nie je priliehavá, lebo ten je v inej pozícii, keď má rozhodnúť o základných ústavných právach tej istej osoby. To, že v správnom kolégiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol senát, v ktorom bol členom aj JUDr. Juraj Majchrák ináč, než iný senát tohto súdu na základe opravného prostriedku, samo osebe nie je dôvodom pre vylúčenie sudcu z konania v trestnej veci, pokiaľ by sa nezistil osobný pomer sudcu k predmetnej trestnej veci alebo k obvinenému, či ďalším osobám predpokladaným v ustanovení § 31 ods. 1 Tr. por. Žiadne také skutočnosti z podaného dovolania ani zo spisového materiálu nevyplývajú.

Nie je preto daný ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por.

K poslednému dovolaciemu dôvodu obsiahnutému v dovolaní podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. treba uviesť, že navonok sa zdá, akoby išlo len o právnu argumentáciu, prečo nemôže byť žalovaný skutok posúdený ako trestný čin podvodu. V skutočnosti však predmetom dokazovania bola aj objektívna aj subjektívna stránka tohto trestného činu a oboje musia byť a aj sú obsiahnuté v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa.

Obvinený v dovolaní vychádza z iných skutkových záverov a z iného hodnotenia dôkazov. Aj v dovolaní dôkazy predostiera tak, že tieto nepreukazujú ani objektívnu ani subjektívnu stránku predmetného trestného činu. Tým sa ale obchádza posledná veta § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., že správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nie je preto daný ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako sa uvádza vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 10. augusta 2009

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Sláva Drgoňová